

מ"ת 8369/02/17 - יוסף חליל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

11 יוני 2017

מ"ת 8369-02-17 מדינת ישראל נ' ח'ליל

מבקש

משיבה

בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר

יוסף חליל

ע"י ב"כ עו"ד חלאילה מוחמד

נגד

מדינת ישראל

החלטה בבקשה לעיון חוזר

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ב- 15.2.17 נהג המבקש ברכב משא בבני ברק ובשעה שהיה פסול מנהיגה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961.
2. בתאריך 16.2.17 הגישה המדינה בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו - 1996.
- בבקשה ציינה המדינה את הנימוקים לבקשה. מתוכן הבקשה עולה כי המבקש נפסל בנוכחותו פעם אחת בבית המשפט לתעבורה באילת למשך 11 חודשים ופעם נוספת נפסל ל-24 חודשים בבית המשפט לתעבורה באילת, אף הפעם בנוכחותו.
3. המשיב לא הפקיד את רשיון הנהיגה ולא החל בריצוי עונש הפסילה בכל שלב שהוא.
4. בתאריך 26.2.17, ולאחר 12 ימי מעצר, שוחרר המבקש, ממעצר מלא לחלופת מעצר, הפוגעת פחות בחירותו של המבקש, לביתו בסכנין.
- המבקש ביקש שלא להמתין לתסקיר מעצר, כך כדי לקצר את ימי מעצרו בפועל.
5. עתה, בחלוף למעלה משלושה חודשים בהם נתון המבקש במעצר בית. מונחת בקשת המבקש לאפשר לו לשנות את תנאי מעצרו ובאופן שיוכל לצאת לעבודתו מהשעה 05:00 - ועד השעה 19:00 בערב למספר ימים בשבוע כדי שיוכל לפרנס את משפחתו.
6. לאחר ששמעתי את הצדדים, עיינתי בחומר החקירה בתיק 72767/17 הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
7. זאת לדעת, לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו - 1996, שלושה נימוקים יכולים לגרום כדי להגיש בקשה והם:
 - א. נתגלו עובדות חדשות.

ב. נשתנו הנסיבות .

ג. עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה למעצר.

לענין חלוף הזמן בבש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל ציין השופט ד. חשין כי המושג " זמן ניכר" הינו משתנה ותלוי במספר גורמים:

" פרק זמן מסוים ייחשב כ"ניכר" בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות."

בבש"פ 966/16 מוחמד זידאן נ' מדינת ישראל נקבע כי צורך צורך כלכלי של נאשם אינו מהווה שינוי נסיבות:

" לא ניתן אפוא לומר כי הצורך הכלכלי של העורר מהווה שינוי נסיבות, ואין מדובר בעובדות חדשות שנתגלו. אף לגופם של דברים, ומבלי להקל ראש בחשיבות היכולת של אדם לצאת לעבוד ולפרנס את עצמו ואת הסובבים אותו, פגיעה כלכלית מהווה למרבה הצער חלק אינטגרלי מעצם היותו של אדם נתון במעצר עד תום ההליכים. אכן, הזכות לחירות של נאשם המשוחרר לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית מלא, מוגבלת באופן משמעותי. משכך, נפסק כי במקרים מתאימים יש להתיר לנאשמים ששוחררו לחלופת מעצר במעצר בית לצאת לעבודה, מתוך הכרה בצורך של אדם לעבוד למחייתו ולפרנס את עצמו ואת התלויים בו; **אך זאת בתנאי שאין ביציאה לעבודה כאמור כדי לסכן את שלום הציבור** או לפגוע בתקינות ההליך המשפטי (בש"פ 5340/15 מלול נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.8.2015); בש"פ 3449/14 מור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.5.2014)). "

8. לפי חומר החקירה עולה כי למבקש כאן 82 הרשעות קודמות והמקרה שהביא למעצרו הפעם נהיגה בזמן פסילה בפעם השלישית, כולל עבירה של נהיגה בשכרות. לחובתו הרשעות קודמות בתחום הפלילי המובהק, חבלה במזיד, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, פריצה, הגרלות והימורים אסורים ועוד.

9. מקובלת עלי עמדת המדינה כי מדובר במבקש אשר מורא החוק לא חל עליו, המזלזל בחוקי המדינה ואף עונשי המאסר המותנים שעומדים ותלויים נגדו לא מהווים עבורו כל גורם מרתיע.

10. לא זאת אף זאת, לא הוצגו בפניי, כל "עובדות חדשות" שיהיה בהם כדי לשנות את תנאי מעצרו הנוחים יחסית בביתו לעומת מעצר ממשי מאחורי סורג ובריח. לפי טעמי גם הזמן שחלף ממועד ההחלטה למעצר בתנאי מעצר הבית ועד עתה אינן כאלה שניתן להגדיר - עבר זמן ניכר - לנוכח חומרת העבירות אותן עבר המבקש, ולא מצאתי ולא הוכח כי השתנו הנסיבות באופן המאפשר שינוי בתנאי המעצר.

הסברו של בא כח המבקש, כי ההסדר שהוצע לו לסיים ההליכים אינו נראה לו מתאים כדי לסיים את

ההליכים כולם, אין בו כדי לשנות את תנאי מעצרו.

סוף דבר הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ז, 11 יוני 2017, בהעדר הצדדים.